

30 Οκτωβρίου 2015

“Αν βλέπαμε με ποια δόξα λειτουργεί ο Ιερέας, θα πέφταμε καταγής”! (Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης, Ερεσσού και Πλωμαρίου κ. Ιάκωβος)

/ [Πεμπουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1S6wOkI>]

Λίγα λόγια για το θέμα μας

«Αν θα έβλεπαν οι άνθρωποι με ποια δόξα λειτουργεί ο ιερέας, θα έπεφταν καταγής μπροστά στο όραμα αυτό. Κι αν ο ίδιος ο ιερέας έβλεπε τον εαυτό του, σε ποιά ουράνια δόξα βρίσκεται κατά την τέλεση του λειτουργήματός του, τότε θα γινόταν μεγάλος ασκητής και θα αγωνιζόταν να μή θλίψη με τίποτε τη χάρη του Αγίου Πνεύματος που ζή μέσα του». Με αυτά τα λόγια ο άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης περιγράφει το πρόσωπο του κληρικού και την ιερή διακονία του στο θυσιαστήριο της Εκκλησίας μας.

Τόση μεγάλη τιμή επιφυλάσσει η αγάπη του Θεού στον άνθρωπο εκείνον, ο οποίος ελεύθερα και αβίαστα λέγει το δικό του «ναι» στο κάλεσμα του Θεού και στην πρόσκληση εκείνη που απευθύνει σ'αυτόν ο Μέγας Αρχιερέυς Ιησούς Χριστός, διότι κατά τον άγ. μάρτυρα Ιουστίνο «πηγή της ιερωσύνης όλων των ιερωμένων είναι ο Χριστός. Αυτό σημαίνει ότι και οι απόστολοι που πήραν την ιερωσύνη από Αυτόν, και οι σημερινοί ιερείς που χρονικά απέχουν τόσα χρόνια από την παρουσία του Χριστού στη γή, έχουν όλοι την ίδια σχέση με το Χριστό και έχουν όλοι εξ ίσου πλήρη και εξ ίσου τέλεια την ιερωσύνη του Χριστού».

Ο δε αγ. Νικόλαος, Επίσκοπος Αχρίδος σημειώνει ότι: «Όταν ασπάζεστε το χέρι του ιερέα σας, ασπάζεστε όλη την αλυσίδα των όσιων και αγίων ιερέων και ιεραρχών, από τους αποστόλους μέχρι σήμερα... Ασπάζεσθε όλους τους επίγειους Αγγέλους και ουρανίους ανθρώπους, που όταν ήταν στη γή κοσμούσαν την Εκκλησία και τώρα στολίζουν τον ουρανό!».

Εφόσον, λοιπόν, έτσι έχουν τα πράγματα, άραγε ποιός είναι ο τέλειος, ποιός ο καθαρός, ποιός ο άμεμπτος, προκειμένου να στολισθεί με το χάρισμα της ιερωσύνης; Η Εκκλησία μας λέγει ότι κανείς δεν είναι άξιος για να λάβει ένα τέτοιο μεγάλο δώρο και μια τέτοια ουράνια προσφορά! Όσο άξιος και αν είναι! Όση καλωσύνη και αν έχει! Όσες γνώσεις και ικανότητες και αν διαθέτει! Μόνο, λοιπόν, με τη φιλαθρωπία, την αγάπη και τη συγκατάβαση του Θεού καθίσταται άξιος, όσο γίνεται ανθρωπίνως! Λέγει κάπου ένας άγιος της Εκκλησίας μας ότι

«δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε πως στην ιερωσύνη είμαστε όλοι μας ανάξιοι. Γι'αυτό, λοιπόν, ιερέα μου πρόσεχε. Περιφρούρισε τον εαυτό σου. Εκείνος που τολμάει και λέγει, ότι είναι άξιος να γίνει ιερέας, δεν έχει τα λογικά του καλά! Κάθε φορά, λοιπόν, που λειτουργείς, τον εαυτό να ελεεινολογείς. Και να λες: Ιλάσθητοί μοι τω αμαρτωλώ».

Πόσο συγκλονιστικά είναι αυτά τα λόγια του αγίου, τα οποία μας οδηγούν στη διαπίστωση ότι χωρίς τη Θεία Χάρη κανένας δεν μπορεί να ανταποκριθεί στο κάλεσμα αυτής της υψηλής τιμής, που προέρχεται από την Θεάνθρωπο Κύριό μας, που ήλθε στον κόσμο για να καταργήσει το κράτος του θανάτου! Να ανακαινίσει και να μεταμορφώσει τον πληγόμενο από τα πάθη και τις αμαρτίες άνθρωπο! Να τον οδηγήσει στην αιώνια ζωή και να τον κάμει τελικά συμμετοχο στην ανέσπερη Βασιλεία Του!

Ιδού, λοιπόν, τι λαμβάνει ο κτιστός από τα χέρια του Ακτίστου. Την ιερωσύνη!!! Είναι λίγο; Είναι ελάχιστο; Είναι ασήμαντο; Είναι δευτερεύον και τριτεύον; Φυσικά όχι και σε καμμία περίπτωση. Αντιθέτως είναι τό σπουδαιότερο πνευματικό αξίωμα και υπόρρημα που μπορεί να δώσει ο Πολυέλεος Θεός στον χοϊκό άνθρωπο, διότι τον κάμει σύνεργό στο σωτηριώδες έργο Του.

Λέγει κάπου ο αγ. Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης: «Σαν άλλο λύχνο ανάβει ο Θεός τον ιερέα και τον τοποθετεί επάνω στο λυχνοστάτη της ολόφωτης ιερατικής διακονίας. Τον θέλει να φεγγοβολά, να φωτίζει την Εκκλησία Του. Η πίστη του, η δίδασκαλία και η ζωή του να μην έχουν καμμία κηλίδα πλάνης και αμαρτίας. Γιατί; Για να βλέπουν τα πλήθη των πιστών το αστραποβόλημα της αγίας προσωπικότητάς του, να κατευθύνονται στην αρετή και να δοξάζουν το μεγάλο Θεό».

Είναι τέτοιο το ύψος της ιερωσύνης, ώστε εκείνος που το κατέχει αξιώνεται «να δίδει την Άκτιστη Χάρη του Θεού μέσα από τα μυστήρια της Εκκλησίας μας κυρίως δε με τη Θεία Ευχαριστία. Να λαμβάνει θέση μεγαλύτερη από τους αγγέλους. Να γίνεται μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Να διακονεί τις ανάγκες των πιστών. Να ασκεί τη φιλανθρωπία». Να θυσιάζει τον εαυτό του για τον πλησίον. Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του. Και των δώδεκα μαθητών Του χωρίς να εξαιρέσει τον Ιούδα. Ο κληρικός καλείται σε κάθε στιγμή της ζωής του τον Κύριο Του να μιμείται. Να θυσιάζεται για το λαό του Θεού. Στην καρδιά του πρέπει να χωράνε οι πάντες χωρίς καμμία εξαίρεση! Να καίγεται, όπως η λαμπάδα, για να φωτίζονται και να ζεσταίνονται οι καρδιές των πονεμένων ανθρώπων, διότι στις εξοχές της ανοιχτής καρδιάς βρίσκει ο άνθρωπος την ανάπαυση και τη γαλήνη. Να φωτίζει με τα λόγια και έργα του το

σκοτάδι που επικρατεί στις μέρες μας εξαιτίας πρωτίστως της πνευματικής και ηθικής κρίσεως, η οποία προέρχεται από την απροθυμία των ανθρώπων να ζήσουν την εν Χριστώ ζωή.

[Συνεχίζεται]